

Azil: O formă de protecție bazată pe principiul nereturnării și pe drepturi recunoscute internațional sau național. Se acordă unei persoane care nu poate solicita protecție în țara în care își are reședința și/sau este cetățean, în special din cauza fricii de persecuție din cauza apartenenței rasiale sau naționale/etnice, a religiei, apartenenței la un anumit grup social sau opinie politică. Dreptul la azil este un drept fundamental, iar acordarea acestuia este o obligație internațională.

REFUGIAT: Persoană care, din cauza unei temeri întemeiate de persecuție din cauza rasei, religiei, naționalității, convingerii politice sau apartenenței la un anumit grup social și/sau din cauza războiului, se află în afara țării a cărei cetățean este și nu poate sau nu dorește să beneficieze de protecția țării respective. Sau o persoană apatridă care se află în afara țării de reședință obișnuită din aceleași motive ca cele enumerate mai sus și nu poate sau nu dorește să se întoarcă acolo din cauza fricii. Refugiații au un statut recunoscut la nivel internațional. Statutul include de obicei dreptul deplin de a locui în țara de azil, posibilitatea de educație, angajare, servicii sociale și programe de integrare.

PERMISIUNEA DE SEDERE: Permisie pentru o persoană (străin) de a rămâne temporar în țară, dacă expulzarea acesteia nu este posibilă deoarece: viața sau libertatea acestei persoane ar fi puse în pericol; din cauza unei afecțiuni medicale; din cauza educației; dacă țara în care este returnată persoana nu este pregătită să o primească; dacă nu deține un document de călătorie valabil; din cauza dezastrelor naturale; dacă transportul nu poate fi aranjat.

REGULAMENTUL DUBLIN: Regulament care stabilește criteriile și mecanismele de determinare a statului membru UE responsabil cu procesarea unei cereri de protecție internațională depusă într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid. Aceasta este de obicei țara în care solicitantul de azil a intrat în UE. Sistemul Dublin funcționează din ipoteza că, având în vedere că legile și procedurile de azil din statele membre se bazează pe aceleași standarde comune, solicitanților de azil din toate statele membre li se oferă un nivel similar de protecție. În realitate, legislația și procedurile în materie de azil diferă foarte mult de la o țară la alta, ceea ce înseamnă că solicitanții de azil sunt tratați diferit în diferite țări.

PRINCIPIUL NERETURNARII: un principiu fundamental al dreptului internațional al refugiaților și al drepturilor omului care interzice țărilor să expulzeze sau să returneze forțat persoane într-o țară în care există un risc real ca acestea să fie supuse persecuției, torturii, tratamentelor inumane sau degradante sau altor persoane. Încălări ale drepturilor sau către o țară cu un sistem de azil deficitar din punct de vedere sistemic. De asemenea, statul poate să nu returneze persoanele într-o țară „sigură” dacă persoana ar fi expusă riscului de a se întoarce în continuare într-o țară care nu este o țară sigură.

MIGRANT: Persoana care se afla în afara teritoriului țării al cărei cetățean este și care locuiește într-o țară străină de mai mult de un an, indiferent de motivele, voluntare sau involuntare, și de mijloacele pe care le-a folosit pentru migrare.

MIGRANT ECONOMIC: Oricine călătorește în alte țări sau regiuni pentru a-și îmbunătăți condițiile materiale și sociale și pentru a crea noi oportunități pentru sine și familiile lor.

PROTECȚIE INTERNAȚIONALĂ: Măsurile ale comunității internaționale bazate pe dreptul internațional care vizează protejarea drepturilor fundamentale ale unei categorii speciale de persoane din afara țării lor de origine care nu au protecția propriilor țări. În cadrul UE, protecție care include statutul de refugiat și statutul de protecție subsidiară.

MIGRANT ILEGAL: Migrant ilegal nu este un termen definit legal, dar este adesea folosit pentru a se referi la persoanele care au intrat în țară fără documentele necesare. Intrarea ilegală în țară este de obicei pedepsită ca infracțiune administrativă. Cu toate acestea, persoanele care solicită protecție

internațională nu au deseori de ales decât să treacă frontierele ilegal. Potrivit Genevei, ei nu pot fi reținuți sau amendați pentru acest tip de comportament.

COPIL NEÎNSOTIT: Persoane cu vârsta sub 18 ani care se află în afara țării lor de origine și nu sunt însoțite de părinții sau de tutorii lor legali.

PERSOANĂ CU ANTECEDENTE DE MIGRANT: O persoană care: (a) a migrat în țara actuală de reședință permanentă și/sau (b) a avut anterior o altă naționalitate și/sau (c) cel puțin un părinte a intrat în țara actuală de reședință permanentă ca migrant.

SOLICITANT DE AZIL/PROTECȚIE INTERNAȚIONALĂ: O persoană care solicită protecție internațională din cauza persecuției sau războiului în țara de origine și așteaptă o decizie cu privire la cererea sa de statut de refugiat în temeiul dreptului internațional și național. În așteptare, ea nu ar trebui să fie forțată să se întoarcă în țara ei. Fiecare refugiat este inițial un solicitant de azil, dar nu fiecărui solicitant de azil i se acordă automat statutul de refugiat. Persoanele care în cursul procedurii sunt considerate nerefugiate și nu au nevoie de protecție internațională sunt returnate de autoritățile competente în țara lor de origine.

ZONA SCHENGEN/ACORD SCHENGEN: Acord între anumite state membre ale UE și anumite state nemembre învecinate. Semnatarii și-au desființat frontierele interne și, prin urmare, controalele la frontieră între țările din zonă și au consolidat controalele la frontieră cu țările din afara spațiului Schengen.

COMERȚUL CU OAMENI/TRAFICUL DE PERSOANE : Racolarea, recrutarea, transportul, ascunderea, primirea sau cazarea și vânzarea persoanelor în scopul exploatării. Formele de exploatare pot fi: munca ilegală, sclavia, servitutea, prostituția sau alte forme de abuz sexual, traficul de organe sau implicarea în activități criminale.

PROTECȚIE TEMPORARĂ: O procedură excepțională în cazul unei sosiri în masă a persoanelor strămutate care nu se pot întoarce în țara de origine. În acest caz, determinarea dreptului la protecție pentru fiecare persoană nu este fezabilă, așa că poate fi necesar să se acorde protecție generală tuturor membrilor unui anumit grup mai mare.

Existența unei sosiri în masă trebuie stabilită printr-o decizie a Consiliului UE.

SURSE:

- INSPECTORATUL GENERAL PENTRU IMIGRĂRI <https://igi.mai.gov.ro/category/diverse/migratie/>

- Înalțul Comisar al Națiunilor Unite pentru Refugiați <https://www.mae.ro/node/6375>

- Comisia Europeană, Glosar 6.0 privind azilul și migrația: https://home-affairs.ec.europa.eu/policies/migration-and-asylum/pact-migration-and-asylum_ro